

Arrest

nr. 314 471 van 9 oktober 2024
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. BUYSSE
Van Ruusbroecstraat 48
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE II^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 22 februari 2024 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 24 januari 2024 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 augustus 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 september 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat S. BUYSSE verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché K. PAPPAERT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 20 juli 2023 legde verzoeker een verklaring van wettelijke samenwoning af met zijn Belgische partner. Op 15 december 2023 weigerde de ambtenaar van de burgerlijke stand te Antwerpen de registratie van wettelijke samenwoning. Verzoeker tekende beroep aan tegen deze beslissing bij de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen. De rechtsdag voor dit beroep wordt, onder voorbehoud van mogelijke wijziging, vastgelegd op 12 september 2024.

1.2. Op 24 januari 2024 werd ten aanzien van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten genomen (bijlage 13). Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer / mevrouw :

naam en voornaam: B., M. B.

geboortedatum: (...)1988

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Guinee

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen de 7 (zeven) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7

(x) 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

(...)

Geen geldig visum of geldig visumvervangend verblijfsdocument.

Bovendien werd de registratie van de wettelijke samenwoning geweigerd.

Ook het feit dat betrokkene samenwoont met zijn partner geeft hem niet automatisch recht op verblijf.

Het feit dat betrokkene gescheiden wordt van zijn partner is van tijdelijke duur: de nodige tijd om zijn situatie te regulariseren teneinde reglementair België binnen te komen.

Rekening houdend met allé bovenstaande elementen kan er bijgevolg besloten worden dat deze verwijderingsmaatregel gerechtvaardigd is en dat de verwijdering niet in strijd is met het artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 (waarin staat dat de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening moet houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land).

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar betrokkene(n) een lang verblijf geniet(en), om op een later tijdstip legaal naar België terug te keren, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene(n) zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen."

Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering".

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

"Enig middel: schending van artikel 8 van het EVRM, schending van de artikelen 7 en 74/13 van de vreemdelingenwet en schending van de materiële motiveringsverplichting

-De bestreden beslissing dd. 24.1.2024 stelt:

"De heer:...

...wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen de 7 dagen na kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 7, eerste Hd, 1° van de wet van 15 december 1980, wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

"Geen geldig visum of geldig visumvervangend verblijfsdocument.

Bovendien werd de registratie van de wettelijke samenwoning geweigerd.

Ook het feit dat betrokkene samenwoont met zijn partner geeft hem niet automatisch recht op verblijf.

Het feit dat betrokkene gescheiden wordt van zijn partner is van tijdelijke duur: de nodige tijd om zijn situatie te regulariseren teneinde reglementair België binnen te komen.

Rekening houdend met alle bovenstaande elementen kan er bijgevolg besloten worden dat deze verwijderingsmaatregel gerechtvaardigd is en dat de verwijdering niet in strijd is met artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 (waarin staat dat de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening moet houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land).

Van de vermeende schending van art. 8 EVRM kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst of het land waar betrokkene(n) een lang verblijf geniet(en), om op een later tijdstip legaal naar België terug te keren, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.5.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene(n) zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen."

Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet beschouwd kan worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering. "

-Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet stelt dat de verwerende partij bij het nemen van elke beslissing tot verwijdering rekening dient te houden met specifieke persoonlijke omstandigheden.

Art. 74/13 VW. stelt de objectieve verplichting in om rekening te houden met de in dit artikel vermelde omstandigheden, gezien het hier om een verplichting gaat die de wet oplegt en dit ter omzetting van art. 5 van de terugkeerrichtlijn 2008/115/EG:

"bij de tenuitvoerlegging van deze richtlijnen houden de lidstaten rekening met:

- a) het belang van het kind;
- b) het familie - en gezinsleven;
- c) de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, en eerbiedigen zij het beginsel van non - refoulement."

Er werd in de bestreden beslissing onvoldoende rekening gehouden met de gezinssituatie van verzoeker.

Verzoeker en mevr. S. onderhouden gedurende 3 jaar lang een feitelijke relatie. Zij wensen deze relatie juridisch te bestendigen via een wettelijke samenwoning. Dat de wettelijke samenwoning weliswaar werd geweigerd door de ambtenaar van de burgerlijke stand van de Stad Antwerpen doch dat de beroepsprocedure voor de familierechtbank te Antwerpen nog steeds hangende is.

Dat de zaak zal voorkomen ter zitting op 12.9.2024 om te worden behandeld.

Dat er in voornoemde zaak aldus nog geen definitieve uitspraak werd gedaan.

Dat het niet proportioneel voorkomt dat verzoeker ondertussen dient terug te keren naar Guinee en gescheiden dient te leven van mevr. S. daar waar zij reeds 8 maanden lang samenwonen en de intentie hebben een duurzame levensgemeenschap uit te bouwen.

Dat aan verzoeker de kans dient te worden gegeven om de beroepsprocedure in België af te wachten.

Er werd helemaal geen rekening gehouden met deze bijzondere en bewezen situatie.

De motiveringsplicht is geschonden daar de bestreden beslissing artikel 74/13 VW. schendt.

-Art. 8 EVRM beschermt het gezins- en familieleven.

Verzoeker verwijst naar een beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen d.d. 31 juli 2008, nr. 14.731 waarin wordt beslist:

"Meer specifiek kunnen de politionele bevoegdheden op basis van artikel 7 Vreemdelingenwet de administratieve overheid niet vrijstellen van de internationale verplichtingen die het heeft onderschreven.

Een van die verplichtingen heeft betrekking op de bescherming van de rechten gewaarborgd door artikel 3 en 8 EVRM, die een directe werking hebben. De overheden zijn desgevallend gehouden om de wettelijke bepalingen die ermee in strijd zijn, buiten beschouwing te laten. Bijgevolg mag de administratieve overheid geen automatische toepassing maken van artikel 7 Vreemdelingenwet, wanneer de betrokkene voorafgaandelijk elementen heeft aangebracht waaruit een mogelijke schending van een fundamenteel recht dat erkend wordt door en directe werking heeft in België'. In een dergelijk geval, wanneer de eisende partij een beroep doet op fundamentele rechten op een precieze en gemotiveerde wijze, is de Raad bevoegd om de toepassing van artikel 7 Vreemdelingenwet, te weigeren."

Ook de Raad van State kwam reeds tot deze beslissing in het arrest van 26 augustus 2010, nr. 206.948. In het arrest wijst de Raad van State erop dat er onder meer geen bevel mag gegeven worden als dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen.

Verzoeker wordt opgevangen en onderhouden door zijn partner.

Verzoeker verwijst naar art. 8 EVRM en zijn recht op een privé, familie- en gezinsleven.

Hij heeft getracht zijn verblijf in orde te brengen maar dit is tot op heden niet gelukt. Hij heeft in België ondertussen een leven opgebouwd samen met zijn partner en haar familie.

Hem nu terugsturen zou zeker een inbreuk maken op art. 8 EVRM.

Er werd geen rekening gehouden met bovenstaande feiten waardoor het bevel om het land te verlaten een schending inhoudt van artikel 8 van het EVRM en van de materiële motiveringsverplichting.

De beslissing van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie waarbij verzoeker het bevel wordt gegeven het grondgebied te verlaten dient dan ook te worden vernietigd.

Moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

-De bestreden beslissing beveelt aan verzoeker om het grondgebied te verlaten.

Een schending van artikel 8 EVRM dreigt bij uitvoering van de bestreden beslissing. Een schending van het recht op privéleven en gezinsleven dreigt bij uitvoering van de bestreden beslissing.

-Deze procedure komt zonder voorwerp te staan wanneer verzoeker het land verlaat.

Deze elementen houden een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in voor verzoeker."

2.2. In een enig middel voert verzoekende partij een schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM), van de artikelen 7 en 74/13 van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsverplichting. Verzoeker stelt dat in de bestreden beslissing onvoldoende rekening werd gehouden met zijn gezinssituatie. Verzoeker meent dat het disproportioneel is dat hij dient terug te keren naar zijn land van herkomst en dat hij niet de kans krijgt om de beroepsprocedure tegen de weigering registratie van de wettelijke samenwoning in België af te wachten.

2.3. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669). In de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, namelijk artikel 7, eerste lid 1°, van de vreemdelingenwet. Ook de feitelijke overwegingen worden weergegeven. Zo wordt gemotiveerd dat de registratie van de wettelijke samenwoning werd geweigerd en het feit dat verzoeker samenwoont met zijn partner geen automatisch recht geeft op verblijf. Voorts stelt de verwerende partij in de bestreden beslissing dat verzoeker slechts tijdelijk gescheiden hoeft te leven van zijn partner, namelijk gedurende de tijd die nodig is om later op reglementaire wijze België opnieuw binnen te komen.

Met betrekking tot dit artikel merkt de Raad op dat verzoeker nooit werd gemachtigd of toegelaten tot een langdurig recht op verblijf, zodat zijn aanwezigheid moet worden beschouwd als een eerste toelating op het grondgebied. Hierbij oordeelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid, van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 105). *In casu* diende verzoeker zich er bewust van te zijn dat zijn privé- en gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin zijn verblijfsstatus er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. In een dergelijk geval zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 142).

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

Waar verzoeker betoogt dat hij de relatie met zijn partner wenst te bestendigen via een wettelijke samenwoning, wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd dat de registratie van de wettelijke samenwoning geweigerd werd. Uit het administratief dossier blijkt inderdaad dat de ambtenaar van de burgerlijke stand de registratie van de wettelijke samenwoning geweigerd heeft nadat uit het geheel van de omstandigheden en een advies van de procureur des Konings bleek dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet gericht was op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap maar enkel op het verkrijgen van een verblijfsvergunning.

Verzoeker betoogt dat aan hem de kans dient te worden gegeven om de beroepsprocedure tegen deze weigeringsbeslissing in België af te wachten. De Raad stelt vast uit het dossier dat verweerder inderdaad niet

op een uitspraak van de rechtbank van eerste aanleg heeft gewacht om tot het nemen van de bestreden beslissing over te gaan. Verzoeker toont echter niet aan uit welke rechtsregel hij afleidt dat de verwerende partij de beroepsprocedure in België diende af te wachten. Een bestuurlijke beslissing is bekleed met een vermoeden van wettigheid (cf. RvS 23 oktober 2014, nr. 228.901). Dat een ongunstige beslissing het voorwerp uitmaakt van een beroep bij de burgerlijke rechter doet hieraan geen afbreuk. Het was dan ook niet kennelijk onredelijk van verweerder om de weigeringsbeslissing in zijn beoordeling op te nemen. De verwerende partij lijkt het bestaan van een gezinsleven van verzoeker met zijn partner op zich niet te betwisten maar is overgegaan tot een belangenafweging waarin hij gesteld heeft dat een terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. Verder stelt hij ook dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker is het duidelijk niet eens met de motieven van het bestreden bevel, doch laat na aan te tonen dat er sprake is van voormelde uitzonderlijke omstandigheden die een schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk maken. Verzoeker betoogt dat zijn partner hem opvangt en onderhoudt en dat hij in België ondertussen een leven heeft opgebouwd samen met haar en haar familie, maar maakt niet aannemelijk dat een tijdelijke scheiding tussen hem en zijn partner aanleiding zou geven tot een disproportioneel nadeel voor hen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangenomen.

Het middel, dat geen ruimere draagwijdte heeft, is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen oktober tweeduizend vierentwintig door:

C. VERHAERT wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT, griffier.

De griffier

De voorzitter

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT